

Коледна приказка за трезвеници

- Дака, това измислих: вземаш един „Дюрекс“, ама от по-дебелите, като за многократна употреба – смигна ми Васко. – Пълниш го с половин-един литър водка, връзваш му възел и го пъхаш между дрехите в куфара. Само внимавай да няма нещо остро в непосредствена близост.

Васко работи в службите на летището почти толкова време, колкото аз в гражданската авиация и няма как да не знае. Идеята му беше отлична! Като за приключенски роман. Имах два дни до полета за Дамам в Саудитска Арабия. Двайсети декември.

Още като излезе графикът преди месец и разбрах, че ще съм в най-безалкохолната държава на света за празниците, реших да стана контрабандист. Карал съм и Коледа, и Нова година в най-странни места и при най-странни обстоятелства. Например в бизнес салона на „Еър Франс“ на летище „Шарл де Гол“ в Париж; или пък в пилотската кабина след кацане в Рейкявик, Исландия – духаше толкова силен вятър, че часове наред не можахме да отворим вратите на самолета... И дори като командир на 11-часов полет от Милано за Мавриций с 300 души на борда и само две работещи тоалетни!

Ама съвсем суха Коледа и още по-сухо посрещане на Новата година – такова зло не ми се бе случвало, откакто изпих първата си чаша вино на четиринайсет години със съученици от „Бастилията“¹!

Навихах се, обмислях всички аспекти на акцията, ама пуста професионална деформация – все нещо ме глождеше отвътре. Преди години един колега холандец го опандизиха в Дубай заради няколко

¹ 31-ва гимназия в София. Бел. авт.

макови зърна по униформата, останали от кифлата, която хапнал с кафето преди полета от Амстердам. Пустинните гъзорезци тамън си бяха купили някакви скенери за дрога с чисто нова технология. Пък и нали си нямат друга работа – сложили една бройка на изхода за екипажи. Докато се разбере истината, местната преса раздуха никаквата история и вече нямаше връщане назад. Холандецът престоя само два дни в зандана, но го екстрадираха – местните винаги са прави. Като всички местни по света!

Та затова реших да се допитам до още едно височайше мнение. Имам съученик и мой много добър приятел, който е сред топ рентгенолозите в България. И по-точно специалист по магнитно-резонансна томография. Вдигнах телефона, обясних в пълни подробности намеренията си и зачаках присъдата. Суха ли ще е Коледа, или не?

- Йордане, трябва да те разочаровам. Има риск, и то немалък. Нали знаеш, че ония гребат пари от извора. Вече има цветна апаратура, която работи на много къси вълни. Най-лаишки казано. Да, скъпа е, ама искат ли тотален контрол на течностите в багажите, може да видят балончето и да се поинтересуват с какво е пълно. На твое място не бих рискувал.

Това е! Суха му работа.

* * *

На полета до Истанбул бързо метнах последните две водки със закуската – продължението за Дамам беше сухо, а трансферът – едва час. Нямаше време да се отбия до някой бар.

- Защо сте толкова тъжен, господине?

Сигурно физиономията ми е била доста смачкана, за да направи впечатление на младото туркинче от „Пегас“, което ми подаде картонената кутия със закуската. Не знам дали имаше нещо лично в този кратък коментар, или просто беше част от заученото внимание, с което те обгрижват на борда на всички турски авиокомпани. Бях се разположил сам на тройката на предпоследния ред вдясно. Може би това бе причината момичето да ми отдели тези няколко секунди внимание вповече...

- Не знам... Но съм убеден, че ако ми покажете колко добре танцувате кючек, сигурно ще ми помогне.

Колежката не беше от притеснителните и се засмя до уши:

- Ако се прибирахме в Истанбул, може би щях да ви оставя да ме заведете в едно много специално заведение. Любимото ми в Златния рог!

- Преди много години, когато летях в Азия, имах един командир от Мексико - El Perro му викаха. Кучето. Някога работел в „Бирген еър“² и имал много готино гадже – турска стюардеса...

- Чувала съм за „Бирген еър“ от баща ми, той беше военен летец. Ама и вие ли сте пилот?

- Уви, да...

- Е, в този случай трябва да си признаете какво ви натъжава така и аз наистина ще направя нещо за вас!

- Имам четири сухи седмици в Дамам. Включително Коледа и Нова година. Как да не съм тъжен?!

² „Бирген еър“, Birgenair - турска чартърна авиокомпания, просъществувала няколко години в края на 80-те и началото на 90-те години на миналия век. Бел. авт.

Смуглянката се усмихна многозначително и изчезна зад гърба ми в задната кухня. Върна се след миг с чаша вода и чаша портокалов сок. Когато ми ги подаваше се наведе една идея повече към мен и ми прошепна на ухо:

- Коледен подарък, кептън!

Трите пръста вода в малката пластмасова чашка се оказаха водка. Ех, тия туркини!

* * *

На вечеря се видях с екипажа. С радост установих, че всички споделят моята съдба. Най-рано си заминаваше за София Генчо, вторият пилот, но чак към Йордановден. Старшата – Зинчето, двете млади колежки и Светльо бяха дошли едва седмица преди мен.

От ресторанта се преместихме в стаята за екипажи и следвайки местната традиция си направихме кафе с кардамон. Зина извади плетиво и сръчно затрака с куките.

- Освен и мен да научиш, не виждам какво друго може да направим.

- Ти само кажи, кептън. Ще преровя всичките молове и ще ти намеря чифт куки. Много успокоява нервите!

Побъбрихме няколко минути за летенето. Аз им разказах новините от офиса (нямаше да получим коледни добавки). Разговорът бързо угасна. Колежките изпиха кафето и ми предложиха да се поразходим на хладно, беше се стъмнило вече. Пратих Генчо да ги ескортира. Дългите часове полет и ранното ставане в София ми бяха поизтощили батериите и хич не ми се излизаше. Само Светльо остана да ми прави компания.

- Кептън, какво ще правим за празниците?

- Ако имаш предвид пиенето – няма какво - ще пием чай и портокалов фреш!

- Питам един от местните, Вельо. Знаеш го. Няма как да не си летял с него. Голям е отворко.

На всеки полет в екипажа имахме по един местен стюард. Да се оправя с пътниците, които не знаят английски, да четем информацията на арабски... Вельо беше палестинец или ливанец. Наистина голям хитрец. Срещу подходяща сума можеше да намери, или да организира всичко – душа да иска.

- И какво измисли тоя Вельо?

- Бутилка джони за 400 щатски...

- Стига бе!

- Няма майтап. Обаждам му се и ако утре не е на работа, ще ни донесе една...

Отрязах го категорично:

- Не става!

Светльо посърна.

- Не е въпрос на пари. Ще се натровим. Ще налетим на шльоковицата на някой индийски или пакистански цар Киро. Голяма беля ще стане.

- И аз така му казах. Вельо гарантира. Уийското било контрабанда от американската база от другата страна на града.

- Гаранция - Франция. Я оттам, я от някое гето в Карачи или Бомбай. Аз не си падам. По-добре го питай дали не може да ни „купи“ пропуски за базата – поне за един ден. Само там, на място има гаранция. Оня си имат свое летище, знаеш. И всичко си карат – и

свинско, и винско. Може и девойки от Щатите да долетят за празника. Като в „Апокалипсис“ - гледал ли си го? С Марлон Брандо и Мартин Шийн. Велик филм за Виетнам.

- Не съм, ама ще си го дръпна в България, щом казваш. Иначе за базата ник'ъв шанс. Нали едно време от Ал-Каида точно нея са ударили...

- Майтап, бе Уили!

* * *

На празника се събрахме още следобед. Не можехме да седим до късно. На другия ден рано сутринта имахме полет за Хартум през Джеда.

Зина и двете момичета добре се бяха постарали - дори си имахме коледно дръвче. Дали два риала на пиколото и той качил една от палмите във фоайето при нас. Бяха я украсили с арабски дрънкулки и разноцветни гирлянди.

Коледа и Нова година се падаха във вторник. Местните си работеха. За християнския празник нямаше и дума дори в англоезичния ежедневник, който отлежаваше на рецепцията. За сметка на това на Бъдни вечер посрещнахме залеза с вой от високоговорителите на джамиите наоколо.

Аз финансирах малкото ни пиршество, а Генчо и Светльо донесоха торбите с лакомства. От хотела проявиха разбиране и ни дадоха безплатно посудата...

* * *

- И сега какво?

Зина вдигна очи докато лапаше поредното парче баклава и ме погледна с любопитство. С нея се познавахме от трийсетина години - от времето, когато почвахме заедно на Баба Ана³ в „Балкан“. Младите и Генчо, общо взето, гледаха тъпо.

- Моля те, само не вади плетивото, че ще се разплача.

Закачката ми очаквано не предизвика кой знае какви усмивки. То настроението си беше достатъчно минорно. Предполагам, че всички присъстваха задочно у дома – на празничната трапеза сред близки и любими.

- Кептън, я ни разкажи къде и как си крал най-смешно Коледа.

Беше едната от младите колежки. Развъртях мислено картотеката със спомените и след няколко секунди си спомних за Сингапур...

- Ама няма само аз да разказвам. Мислете му, ако и вие не докарате нещо смешно!

Видях куките на Зина да стърчат от чантата ѝ. Тя проследи полета на моя поглед и се опита да я натика зад гърба си. Започнах моята история:

- Една година кацам на Бъдни вечер, ама сутринта в Куала Лумпур. Имах три дни и реших да се обадя на един колега от випуска, който наскоро беше почнал в „Сингапур Еърлайнз“. Извадих късмет – Кирето не само, че ми вдигна веднага, но и в следващите два дни нямаше полети. Казах му: „Брат’чед, идвам ти на гости с алтобуса. Ще празнуваме Бъдни вечер в „Рафълз“⁴. А той: „Идвай, аз ще намеря къде и как да празнуваме...“. Да, ама йок. Свалиха ме на границата на

³ Баба Ана – едно от многото прозвища с които бе известен самолет Ан-24.

⁴ “Рафълз”, Raffles - легендарен петзвезден хотел в центъра на Сингапур.

Малайзия със Сингапур. Оказа се, че с пилотската виза съм нямал право да напускам дори Куала Лумпур! Егати полицейщината. Шофьорът ме изгледа с истинско съжаление и отпраши към Сингапур. Обадох се на Киро и му сведох обстановката – до обратния полет с автобуса имам четири часа престой на границата. Той реагира веднага: „Брат’чед, взимам бирите и се мятам на таксито. След четирийсет минути съм при теб! Никъде да не тръгваш!“. С Кирето не се бяхме виждали отдавна и нямаше как да пропуснем тази идеална възможност. Той летя дълги години в Корея, аз след Виетнам заминах за Мавриций... Пристигна след час, но носеше хладилна чанта, пълна с „тигри“⁵ и мезета. Дори беше успял да направи сандвичи. Така празнувахме с Кирето на Бъдни вечер 2005-а. Под палмите и под неодобрителните погледи на малайзийските граничари в ничията зона между Сингапур и Малайзия. С „тигри“ в ръка...”

Зина ме смигна хитро:

- Кептън, а помниш ли с теб как останахме на Бъдни вечер в Кюстендил?

Врътнах пак картотеката и се сетих! Ехааа!

- Я ти разказвай, аз вече приключих.

Налях си от портокаловия фреш, леко почервенен със сок от нар. Веднага си спомних всичко, до най-малките подробности, разбира се. Я да видим докъде ще стигне Зина в спомените?

- С кептън Данчо летяхме в Скопие едно време. Май беше деветдесет и първа. И трябваше да се прибираме в София точно на

⁵ „Tiger“ е най-известната сингапурска бира.

Коледа, но тръгнахме ден по-рано. Той тогава караше нов хюндай. Нали така, кептън?

- Щом казваш. Сигурно.

Бях взел хюндето на баща ми, че катастрофирах леко с моето ауди точно преди да замина за Скопие. Имаше служебни микробуси за трансфера, но предпочитахме да разполагаме поне с една кола на екипаж - всичко става...

- Още на Гюешево - това е границата, ако младите не знаете - ни запра един сняг... Ама на десет метра напред нищо не се виждаше! Хюндаят - ха наляво, ха надясно. Като шейна! Но кептънът кара бавно и внимателно. Стигнахме Кюстендил някак си, пихме по кафе на една бензиностанция - да разпуснем - и продължихме за София. На изхода от града ни спряха милиционерите. Още бяха милиционери тогава - нали, кептън?

- Нямам спомен. Не бяха ли ги прекръстили на полицаи вече?

- Няма значение. Викат ни - проходът е затворен за снегопочистване, може да чакате до среднощ... Да се връщаме било по-добре. Еми, съдба - какво да се прави. Зима. Кептънът взе командирско решение и се върнахме в хотел „Осогово“. Помниш ли, кептън, че взе тубата с македонското мерло в ресторанта? Да подкупим компанията, която празнуваше там?

- Как да не помня. Уникално беше това мерло! И го купувахме направо от завода в Скопие, за жълти стотинки. Тогава в Македония имаше хиперинфлация и всичко беше безумно евтино!

Зина спря дотам със спомена за Бъдни вечер '91.

* * *

А на 01.01. със Светльо пихме най-скъпите бири в живота си.
Таксито до Бахрейн, „командировката“ на бакшиша, дневните визи на
границата и бирите, за които ни одраха по девет кожи - всичко това ни
струва по триста долара на човек.

„Имаш крава, пиеш мляко“, казва народът.

Весела Коледа и честита Нова година!